

Arrest

nr. 171 481 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1) X
2) X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 7 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 december 2013 tot afgifte van een inreisverbod. Alle beslissingen werden aan verzoekers ter kennis gebracht op 8 januari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. MEULEMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 november 2009 dienden verzoekers een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 28 juni 2010 weigerde het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 7 juli 2010 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet). Tegen de beslissing van het CGVS dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 49 642 van 15 oktober 2010 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 26 juni 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Tegen die beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 169 573 van 10 juni 2016 verwierp de Raad dit beroep.

Op 9 juli 2013 werd het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqüies}) genomen.

Op 1 augustus 2013 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 18 december 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.08.2013 werd ingediend door:

*T., Mi. (N° R.N. [...])
geboren te V. G. op [...]1973*

*en echtgenote:
T., M. (N° R.N. [...])
geboren te R. op [...]1975*

*en hun meerderjarig kind:
T., D (N° R.N.[...])
geboren te S. op [...]1994*

*en hun minderjarig kind:
T., B. (N° R.N. [...])
geboren te S. op [...]2000*

*nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

Betrokkenen halen aan dat zij een hangende beroepsprocedure hebben, nu zij op 31.07.2013 een gemotiveerd beroep hebben aangetekend tegen een beslissing inzake hun medische

regularisatieaanvraag. Dit vormt echter geen buitengewone omstandigheid, vermits dergelijke beroepsprocedures niet schorsend zijn en betrokkenen zich kunnen laten vertegenwoordigen door hun advocaat.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene, met name dat verzoekster ziek is, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RvV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RvV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Betrokkenen hernemen hun asielrelaas en stellen dat wanneer de overheid geen bescherming kan of wil bieden dat er dan sprake is van vervolging in de zin van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie. Het verkrijgen van het vluchtelingenstatuut is echter enkel mogelijk via de indiening van een asielaanvraag. Betrokkenen hebben op 09.11.2009 een asielaanvraag ingediend, die op 19.10.2010 werd afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij voegen hier geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Tevens dient opgemerkt te worden dat de duur van de procedure - namelijk elf maanden en tien dagen - niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Het louter oplijsten van dossiernummers bij de Dienst Vreemdelingenzaken is in dit opzicht niet voldoende. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. Derhalve kan ook de vermeende schending van artikel 10 en 11 van de Grondwet niet weerhouden worden.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, een diploma en rapporten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Er dient opgemerkt te worden dat T., D. meerderjarig is en dus niet leerplichtig. Er wordt niet aangetoond, dat indien hij een verdere scholing zou wensen te volgen, dit niet zou mogelijk zijn in het land van herkomst. Het argument dat een onderbreking van het schooljaar een moeilijk te herstellen nadeel zou vormen, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen op 12.07.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd. Zij konden gebruik gemaakt hebben van de schoolvakantie om hun terugkeer te organiseren opdat de kinderen het nieuwe schooljaar meteen konden aanvangen in hun land van herkomst. Wat betreft het invoeren van artikel 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, dient opgemerkt te worden dat de kinderen geenszins gedwongen worden het schoolbezoek stop te zetten. Zij kunnen immers de scholing verder zetten in het land van herkomst. Bovendien heeft Macedonië het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind ook geratificeerd.

De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - namelijk dat zij sinds november 2009 in België verblijven; dat zij zich integreren; dat de heer T. werkbereid is en een knelpuntberoep wenst uit te oefenen wat gestaafd wordt met een arbeidsovereenkomst; dat hij in de landbouwsector gewerkt heeft in zijn land van herkomst; dat het jongste kind muziekschool volgt; dat zij Nederlands leren en ter staving meerdere attesten voorleggen; dat zij het inburgeringstraject gevolgd hebben en ter staving attesten van de cursus maatschappelijke oriëntatie en attesten van inburgering voorleggen; dat zij hier vrienden- en kennissen hebben en meerdere steunbrieven en een krantenartikel voorleggen ter staving - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

Wat betreft het element dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde wat zij staven met een blanco strafregister, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing."

Op 18 december 2013 nam de gemachtigde eveneens de beslissingen tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod gericht aan verzoekster, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan mevrouw:

Naam, voornaam: T., M.

geboortedatum: [...]1975

geboorteplaats: R.

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

Schrijfwijze naam volgens paspoort: T., M.

en haar minderjarig kind: T., B. (schrijfwijze volgens paspoort: T., B.), geboren te S. op [...]2000,

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 12.07.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

• In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

• 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 12.07.2013 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat zij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om haar terugkeer voor te bereiden."

Dit is thans de derde bestreden beslissing, het inreisverbod gericht aan verzoeker, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de heer:

Naam, voornaam: T, M.

geboortedatum: [...]1973

geboorteplaats: V. G.

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

Schrijfwijze naam volgens paspoort: T., M.
wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 12.07.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

- 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 12.07.2013 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat hij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om zijn terugkeer voor te bereiden.”

Dit is thans de vierde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de heer:

Naam, voornaam: T, D.

geboortedatum: [...]1994

geboorteplaats: S.

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

Schrijfwijze naam volgens paspoort: T., D.

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 12.07.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

- 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 12.07.2013 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat hij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om zijn terugkeer voor te bereiden.”

2. Over de rechtspleging

Het voormelde verzoekschrift werd ingediend door vier verzoekers, m.n. verzoeker, verzoekster, hun meerderjarige zoon en hun minderjarige zoon. Op basis van het verzoekschrift werd conform artikel 39/69, § 1, 8 van de Vreemdelingenwet vastgesteld door de Raad dat voldaan is aan de voorwaarden tot het verschuldigd zijn van het rolrecht. Bijgevolg stuurde de Raad conform artikel 39/68-1, § 3 van de Vreemdelingenwet een beschikking van 24 februari 2014 houdende vaststelling van het rolrecht ten bedrage van 700 euro.

De raadsman verrichtte binnen de termijn van acht dagen echter een betaling van enkel 350 euro. Bijgevolg werd het verzoekschrift conform artikel 39/68-1, § 5 van de Vreemdelingenwet enkel op de rol geplaatst voor wat betreft verzoekster en verzoeker, maar niet voor hun meerderjarige noch minderjarige zoon.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Aangaande de eerste bestreden beslissing

Ter zitting vraagt de waarnemend voorzitter welk belang verzoekster nog heeft bij het aanvechten van de eerste bestreden beslissing nu uit de informatie die door de gemachtigde aan de Raad werd verstrekt op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet blijkt dat zij beschikt over een E-kaart geldig tot 19 november 2020. Verzoekster blijkt niet de Macedonische maar de Bulgaarse nationaliteit te bezitten en kreeg dus een verblijfsrecht. De raadsvrouw van verzoekster bevestigt ter zitting dat zij geen belang meer heeft bij het aanvechten van de eerste bestreden beslissing maar stelt wel uitdrukkelijk dat verzoeker wel nog zijn belang behoudt ook al is hij thans in het bezit van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie als gevolg van het verzoek tot gezinshereniging met zijn vrouw, aangezien de aanvraag tot gezinshereniging nog kan afgewezen worden. Het belang van verzoeker wordt in deze door geen enkele partij betwist.

Het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk wegens gebrek aan actueel belang in hoofde van verzoekster.

3.2. Aangaande de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod gericht aan verzoekster

De Raad stelde ter zitting eveneens de vraag aan verweerder welke gevolgen het toekennen van een verblijfsrecht aan verzoekster heeft voor het thans bestreden inreisverbod dat werd gegeven aan verzoekster. Verweerder bevestigt dat dit als gevolg heeft dat het inreisverbod voor verzoekster wegvalt. Daargelaten de vraag of verweerder hiermee doelt op de opheffing of intrekking van de tweede bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat zowel de opheffing als de intrekking tot gevolg hebben dat de tweede bestreden beslissing thans niet meer bestaat, dermate dat het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing zonder voorwerp is geworden.

3.3. Aangaande de derde bestreden beslissing, het inreisverbod gericht aan verzoeker

De Raad heeft ter zitting uitdrukkelijk gevraagd aan de raadsvrouw van verzoekers of de inreisverboden thans ook zijn aangevochten. De raadsvrouw bevestigt dit. Ervan uitgaande dat de inreisverboden zijn aangevochten, moet de Raad echter vaststellen dat er geen enkel middel is ontwikkeld tegen de inreisverboden. Het gehele verzoekschrift betwist de motieven van de thans eerste bestreden beslissing en heeft het ook steeds over de “beslissing” in het enkelvoud.

Bijgevolg is het beroep gericht tegen de inreisverboden onontvankelijk.

3.4. Aangaande de vierde bestreden beslissing, het inreisverbod gericht aan de meerderjarige zoon

Naast het onder punt 3.3 vermelde feit dat er geen middel wordt ontwikkeld tegen de inreisverboden - hetgeen volstaat voor de vaststelling van de ontvankelijkheid van het beroep gericht tegen de vierde bestreden beslissing - blijkt eveneens en ten overvloede dat volgens hetgeen onder rechtspleging werd vastgesteld, verzoeker en verzoekster de enige verzoekende partijen zijn in het geding. De vraag stelt zich dus of zij de rechtens vereiste hoedanigheid hebben om op te treden tegen de vierde bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod gericht aan hun meerderjarige zoon.

Het begrip ‘hoedanigheid’ of ‘procesbevoegdheid’ is “het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen” (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137). Het begrip ‘hoedanigheid’ heeft betrekking op de band tussen de procespartij en de handeling die zij voor de administratieve rechter aanvecht (S. LUST, “Tussen objectief en subjectief beroep: belang en hoedanigheid in de procedure voor de Raad van State”, in XXIXste postuniversitaire cyclus Willy Delva 2002-2003 (ed.), Antwerpen, Kluwer, 2004, 628; 631). De vraag of een partij de vereiste hoedanigheid bezit, hangt nauw samen met de vraag naar haar (persoonlijk) belang, maar kan er niet mee gelijk worden gesteld (RvS 1 maart 2001, nr. 93.653). Niet iedereen die een persoonlijk belang kan doen gelden, heeft immers de juiste hoedanigheid om de vordering voor de rechter te brengen. De vraag naar het belang is pas relevant wanneer is komen vast te staan dat de verzoekende partij de juiste hoedanigheid heeft (RvS 21 februari 2011, nr. 211.386).

De Raad stelt vast dat het inreisverbod gericht aan T.D. geen betrekking heeft op verzoekers, noch aan hen gericht is als rechtsadressaten, maar wel betrekking heeft op hun meerderjarige zoon. *In casu*

treden verzoekers evenmin op als wettelijke vertegenwoordigers van hun meerderjarige zoon. Bijgevolg was de zoon T.D. de enige titularis van de vorderingsrechten gericht op de vernietiging en schorsing van het bestreden inreisverbod.

De Raad concludeert dat nu het beroep moet worden beschouwd als enkel en alleen ingediend door voormelde verzoeker en verzoekster en zij *in casu* niet de rechte vereiste hoedanigheid hebben om tegen de vierde bestreden beslissing een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in te stellen, het beroep voor zover het gericht is tegen de vierde bestreden beslissing ook om die reden onontvankelijk is.

3.5. Aangaande de exceptie opgeworpen door verweerder inzake samenhang

In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op van het beroep tegen "het" inreisverbod, wegens gebrek aan samenhang met de eerste bestreden beslissing. Verweerder merkt op dat beide beslissingen een andere grondslag hebben en stelt dat bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen het beroep slechts onontvankelijk is ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Nu uit het voorgaande blijkt dat het beroep tegen de inreisverboden om de voormelde redenen onontvankelijk is, hoeft de Raad niet in te gaan op deze opgeworpen exceptie van gebrek aan samenhang.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

Verzoekers voeren in hun enig middel de schending aan van de artikelen 9bis, 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, en van verschillende beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids-, zorgvuldigheids-, gelijkheids- en redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens, van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet alsook van artikel 28 van het Kinderverdrag.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

"5.b. De gronden waarop verweerder zich steunt. Aangezien de Raad zich weliswaar niet in de plaats kan stellen van de overheid maar zij wel in de uitoefening van haar wettelijk toezicht kan nakijken of de administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen.

Zie RvS 7 november 2001, nr. 101 624.

Dat immers verzoekers volhouden dat in de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel ernstig wordt geschonden nu een overheid in dezelfde omstandigheden geplaagd nooit tot deze beslissing zou gekomen zijn op basis van deze onomstotelijke vaststellingen en elementen die aanwezig zijn in dit schrijnend dossier. Dat niet kan en mag betwist worden dat verzoekers een asielprocedure hebben gekend die 11 maanden en 10 dagen liep enerzijds en anderzijds een medische procedure (9ter VW) waardoor zij vanaf 9 november 2009 tot en met 31 juli 2013 legaal in België verbleven met schoolgaande kinderen en in het bezit van een recente arbeidsbeloften in een knelpunt beroepssector. Dat op basis van de omzendbrieven in het verleden en de verscheidene richtlijnen inderdaad bepaalde criteria bleken waaronder :

- *onafgebroken verblijf van meer dan 3 jaar met schoolgaande kinderen (positief)*
- *in het bezit van een arbeidscontract (positief)*
- *integratie (positief)*
- *blanco strafregister (positief)*

bijzondere omstandigheden met name ziekte van tweede verzoekster (multiple sclérose), schoolgaande kinderen, arbeidsovereenkomst, die de aanvraag in België bij de Burgemeester van hun verblijfplaats verantwoord verzoekers onbetwistbaar een verblijfsvergunning hadden moeten bekomen.

Dat anders oordelen ontegensprekelijk zal inhouden dat het vertrouwensbeginsel wordt geschonden : "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan"

Zie RvSt. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989

Dat maw de motivering niet correct is en er zeker geen appreciatievergissingen of onredelijke appreciatie mogelijk mag zijn van de gegevens in het dossier (inclusief het gelijkheidsbeginsel)

Zie R.v.St. nr; 53 199, 10 mei 1999, BS. 57531, 16 januari 1996;

Aangezien inzake ook het gelijkheidsbeginsel (artikel 10, 11 en 191 GW) wordt , geschonden nu verzoekers in de aanvraag 9bis VW (blz 5) duidelijk hadden aangetoond in welke dossiers (inclusief namen, en hun positie (alleenstaand of niet) én DVZ nummers) DVZ wél degelijk een verblijfsvergunning heeft toegekend. Dat in de bestreden beslissing dan ook ten onrechte wordt gesteld dat het aan verzoekers is om aan te tonen dat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden.

Dat trouwens de positie van een gezin met schoolgaande kinderen stabiel is dan een alleenstaande gezien gezinnen een grotere verantwoordelijkheid hebben tov hun minderjarige kinderen en veelal zich dan ook inzetten teneinde hun werk niet te verliezen.

Dat in die omstandigheden dan ook volstrekt onredelijk wordt gemotiveerd dat het bezitten van een arbeidscontract niet relevant is voor de ontvankelijkheidsfase en door DVZ in de bestreden beslissing zulks een onderdeel uitmaakt van de gegrondheidsfase.

Dat immers een aanvraag 9bis dewelke prima facie gegrond is ook ontvankelijk dient verklaard te worden temeer daar verzoekers wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangetoond (zie punt 2. Belang).

Aangezien de motivering in de bestreden beslissing tevens volstrekt een schending uitmaakt van artikel 3, 8 en 13 van het EVRM.

Dat inderdaad het recht op een daadwerkelijk beroep (artikel 13 EVRM) maar rechtstreekse werking heeft zodra tevens een andere hogere rechtsnorm wordt aangehaald (zoals in casu ni artikel 3 en 8 van het EVRM).

Dat overigens wanneer ondergetekende raadsman verzoekers zouden vertegenwoordigen in het hangende beroep (9ter en 9bis) niet kan ontkend worden dat zij het recht op daadwerkelijk beroep verliezen nu dan de medische behandeling wordt onderbroken alsook de kans op het bekomen van het recht tewerkgesteld te worden gelet op de zeer lange wachttijd alvorens in Macedonië aan verzoekers via het Consulaat de beslissing inzake 9.2 zal worden betekend !!!

Dat de verwerende partij overigens "vergeet" dat zij een inreisverbod van 3 jaar hebben betekend. Dat in casu duidelijk artikel 3 van het EVRM wordt geschonden nu DVZ nadat verzoekers bijna 3 jaar een verblijfsvergunning hebben vertrekt gekregen (tot 31 juli 2013) op basis van ernstige medische gronden (multiple sclerose) sinds kort illegaal (althoewel thans hangend twee beroepsprocedures) hier verblijven zodat moeilijk kan voorgehouden worden dat de twee kinderen (na een verblijf van bijna 5 jaar) zich in 'illegaal' verblijf nestelen, gelet op deze onverwachte en totaal onredelijke beslissingen.

Aangezien verzoekers bovendien grondige sociale relatie hebben opgebouwd in hun bijna vijf jaar verblijf in België waarvan bijna vier jaar legaal (artikel 8 EVRM).

Dat immers zowel op het vlak van de 9ter tweede verzoekster in het herkomst land absoluut niet kan behandeld worden als op basis van de 9bis is een terugkeer niet mogelijk omwille van de schoolgaande kinderen, die anders dreigen een schooljaar te verliezen indien een prima facie gegronde aanvraag in Macedonië zou dienen te gebeuren, en de verstrekte arbeidsovereenkomst die geen pecunair uitmaakt maar het recht op te voorzien in zijn levensonderhoud.

Dat verzoekers hebben aangetoond via de eigen info van DVZ in het kader van de medische regularisatie dat eerste verzoeker in Macedonië pas kan werken als hij geruime tijd opnieuw is ingeschreven in zijn land en hij bovendien voor zijn vrouw pas tussenkomst voor medicatie kan verkrijgen na 8 maanden tewerkstelling !!!

Aangezien DVZ in de bestreden beslissing met geen woord rept over de ernstige problematiek OP gezondheidvlak van tweede verzoekster en bovendien ten onrechte stelt dat verzoekers dienen te bewijzen dat een scholing voor de kinderen niet in het land van herkomst kan verkregen worden terwijl verzoekers duidelijk via een arrest van de Raad van State dd 29 november 2006, nr. 165 253 (Biackori) hadden aangetoond dat kinderen die hier goed geïntegreerd zijn een moeilijk te herstellen nadeel ondergaan wanneer zij hun studies moeten verder zetten in een ander land en waarbij het niet vereist is dat wordt aangetoond dat het gaat om aangepast onderwijs.

Zie blz 8 van het verzoekschrift 9bis VW

Dat artikel 28 van het Kinderverdrag inderdaad er op toeziet dat schoolbezoeken regelmatig zijn en dat er maatregelen dienen ondernomen te worden dat kinderen de school vroegtijdig verlaten zodat verzoekers terugsturen naar Macedonië voor B. een ernstige schending uitmaakt.

Dat D. inderdaad meerderjarig is hetgeen nog meer verantwoordt waarom de aanvraag hier in België gerechtvaardigd is nu deze voor zijn puberteit in België toekwam en legaal in België verbleef tot 31 juli 2013 zodat een terugkeer ernstige psychische gevolgen met zich zal brengen daar hij alle opgebouwde

sociale relaties conform artikel 8 van het EVRM zal dienen op te geven en terug de aftakeling van zijn moeder in het herkomst land zal dienen te aanschouwen wat een invloed zal hebben op zijn studies. Dat niet kan ontkend worden dat Daniel school volgt in het laatste jaar auto-hulp mecaniciens zodat bij terugkeer naar Macedonië hij zelfs geen diploma zal afgeleverd krijgen, dit na een bijna vijf jaar lange school loopbaan in België !! Dat er inderdaad geen schoolplicht meer is voor D. maar wel een recht op onderwijs, recht dat zowel op nationaal als internationaal vlak wordt aangenomen zij het dan onder de vorm van artikel 8 van het EVRM. Dat derhalve de beslissing van DVZ kennelijk onredelijk gemotiveerd is zodat de materiële en formele motiveringsplicht duidelijk worden geschonden; Zie RvV 9 november 2011 inzake nr. 69 775 nr. RvV 78 150 /II Zie RvSt van 17 januari 2007 inzake nr. 166 820."

In een eerste onderdeel van het enig middel voeren verzoekers een schending aan van het vertrouwensbeginsel. Zij definiëren correct dat dit beginsel of het rechtzekerheidsbeginsel inhoudt dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan.

Verzoekers menen dat er thans een schrijnend dossier voorligt en een overheid in dezelfde omstandigheden geplaatst nooit tot deze beslissing zou gekomen zijn. Verzoekers stellen dat het onbetwist is dat zij een asielprocedure van 11 maanden en 10 dagen hebben doorlopen evenals een medische procedure waardoor zij legaal in België verbleven van 9 november 2009 tot 31 juli 2013, met schoolgaande kinderen en in het bezit van recente arbeidsbeloften in een knelpunt beroepssector. Ze menen te voldoen aan in het verleden opgestelde criteria waardoor zij onbetwistbaar een verblijfsvergunning hadden moeten bekomen.

Aangaande de verwijzing naar de opgestelde criteria van in het verleden opgestelde richtlijnen, doelen verzoekers duidelijk op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangestipt dat deze instructie echter werd vernietigd door de Raad van State. Een vernietiging houdt in dat deze criteria moeten worden geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg kan hier ook niet op grond van het vertrouwensbeginsel worden uit afgeleid dat de overheid toezeggingen in dit concreet geval heeft gedaan. Men kan zich evenmin op een vaste gedragslijn van de overheid beroepen die in het verleden heeft bestaan, als die onwettig werd bevonden door de Raad van State, nu dit als gevolg zou hebben dat men zou veronderstellen dat een onwettige gedraging dient te worden bestendigd op basis van criteria die door de vernietiging juist moeten worden geacht nooit te hebben bestaan. In die zin meent de Raad dat het legaliteitsbeginsel primeert op het vertrouwensbeginsel.

Een schending van het vertrouwensbeginsel of rechtzekerheidsbeginsel wordt niet aangenomen, evenmin als een appreciatievergissing of een incorrecte motivering.

Het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet vereisen dat allen die zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld. Artikel 191 van de Grondwet bepaalt dat dit ook geldt voor vreemdelingen die zich op het Belgische grondgebied bevinden. Volgens verzoekers wordt in de bestreden beslissing ten onrechte gesteld dat het aan hen is om aan te tonen dat hun situatie gelijkaardig is aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden, nu ze in hun aanvraag wel duidelijk hadden aangetoond in welke dossiers met namen en DVZ-nummers DVZ wel degelijk een vergunning heeft toegekend. De Raad stelt vast dat de gemachtigde geenszins betwist dat verzoekers dossiernummers van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft opgesteld doch motiveert dat dit op zich niet voldoende is om aan te tonen dat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die wel geregulariseerd werden nu elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht wordt. De Raad kan dit motief niet onredelijk achten en vervolgt dat hoe dan ook uit een eventuele verkeerde toepassing van de wet in eerdere zaken geen recht kan worden geput op de herhaling van die onwettigheid, ook niet met verwijzing naar het gelijkheidsbeginsel (naar analogie RvS 16 september 2014, nr. 228.370). Met betrekking tot de eerbiediging van verzoekers gezinsleven, het recht te worden gevrijwaard van een in artikel 3 van het EVRM vermelde verboden behandeling en hun recht op een daadwerkelijk beroep wordt respectievelijk *infra* vastgesteld dat deze niet werden geschonden, zodat ook in dat opzicht geen schending blijkt van artikel 191 van de Grondwet.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel of van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet blijkt niet.

Vervolgens menen verzoekers dat het volstrekt onredelijk is dat het hebben van een arbeidscontract niet relevant is voor de ontvankelijkheidsfase. Zij menen dat indien een humanitaire regularisatieaanvraag *prima facie* gegrond is, deze ook ontvankelijk dient verklaard te worden temeer nu verzoekers wel buitengewone omstandigheden zouden aangetoond hebben. Hierbij verwijzen ze naar een langdurig verblijf met schoolgaande kinderen, hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen de ongegrondverklaring van de medische regularisatieaanvraag waarbij zou aangetoond zijn dat er voor verzoekster die lijdt aan multiple sclerose geen behandeling is, het feit dat verzoeker over een belofte van een arbeidsovereenkomst beschikt en het feit dat verzoeker niet snel aan werk zal geraken in Macedonië teneinde in de medische kosten te kunnen voorzien.

De Raad wenst vooreerst te herhalen dat er wel degelijk een onderscheid moet gerespecteerd worden tussen de ontvankelijkheidsfase en de gegrondheidsfase in de huidige procedure.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris wel degelijk na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Hieruit blijkt dat een aanvraag dus niet ontvankelijk moet worden verklaard als deze *prima facie* gegrond zou zijn. De instructie van 19 juli 2009 werd juist vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Uit dit arrest volgt duidelijk dat er volgens de Raad van State eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden,

zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid.

Wat betreft de aangehaalde buitengewone omstandigheden, stelt de Raad vast dat de gemachtigde op al deze elementen heeft geantwoord. Bij het argument van de schoolgaande kinderen heeft hij opgemerkt dat het oudste kind meerderjarig is, bijgevolg niet langer schoolplichtig is en dat indien hij verdere scholing zou wensen te volgen verzoekers niet hebben aangetoond dat dit niet zou mogelijk zijn in Macedonië. Verzoekers stellen dat hun oudste zoon in het laatste jaar auto-mecanicien zit en bijgevolg zelfs geen diploma zal afgeleverd krijgen. Verzoekers weerleggen hiermee niet dat de oudste zoon zijn studies van auto-mecanicien niet zou kunnen verder zetten in Macedonië, bovendien stelt de Raad vast dat er thans reeds meer dan twee jaren zijn verstreken sedert de betekening van de bestreden beslissing dermate dat D.T. ondertussen wellicht wel zijn laatste jaar heeft kunnen afronden dermate dat het belang van dit middelonderdeel kan bevraagd worden. Wat betreft het jongste kind heeft de gemachtigde aangehaald dat het schooljaar niet dient onderbroken te worden nu gebruik kan gemaakt worden van de schoolvakantie om terug te gaan en het nieuwe schooljaar aan te vatten in het herkomstland waarbij de gemachtigde aanstipt dat verzoekers reeds een bevel kregen in juli 2013.

Aangaande de medische redenen van verzoekster meent de Raad dat *in casu* de gemachtigde terecht heeft verwezen naar de procedure die voorzien is op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Vooreerst stelt de Raad vast dat in het medisch advies dat voorafging aan de beslissing van 26 juni 2013 waarbij de medische regularisatieaanvraag van verzoekster werd ongegrond verklaard door de arts-adviseur werd vastgesteld dat de nodige behandeling voor de ernstige ziekte van verzoekster wel in Macedonië beschikbaar en toegankelijk was. De Raad heeft bij arrest 169 573 van 10 juni 2016 vastgesteld dat de arts-adviseur daarbij op zorgvuldige en redelijke wijze was te werk gegaan. Bovendien kan men er moeilijk aan voorbij gaan dat thans is gebleken dat verzoekster de Bulgaarse nationaliteit heeft en op die grond in het bezit werd gesteld van een E-kaart. Er is dus wat betreft verzoekster reeds *supra* vastgesteld dat zij geen belang meer heeft bij het aanvechten van de eerste bestreden beslissing.

Waar verzoekers de belofte dat verzoeker over een arbeidsovereenkomst kan beschikken, aanstippen, heeft de gemachtigde terecht opgemerkt dat dit gegeven zijn plaats vindt in de gegrondheidsprocedure. Dit ligt immers in lijn met de rechtspraak van de Raad van State die heeft gesteld, onder meer in het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat *“als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”*, terwijl *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* De beoordeling van de gemachtigde dat ook de aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden, komt de Raad in het licht van deze rechtspraak niet onredelijk over. De bezorgdheid van verzoekers dat verzoeker niet snel genoeg werk zal kunnen vinden in het licht van de ziekte van zijn vrouw, kan thans, nu zij Bulgaarse blijkt te zijn en een E-kaart heeft niet langer weerhouden worden nu verzoekster met haar verblijfskaart hoe dan ook niet wordt verondersteld terug te keren naar Macedonië om daar een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Een onredelijke beoordeling van de gemachtigde wordt niet aangenomen.

Zoals verzoekers terecht aanstippen, kan maar een schending van artikel 13 van het EVRM worden aangenomen als eveneens een verdedigbare grief in hoofde van een andere verdragsbepaling wordt aangenomen.

Verzoekers menen dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden nu verzoekers *“bijna drie jaar een verblijfsvergunning hebben verstrekt gekregen”* op basis van ernstige medische gronden, met verwijzing naar de ziekte van verzoekster. De Raad stelt vast dat verzoekers een attest van immatriculatie kregen volgend op de ontvankelijk verklaarde aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hetgeen betekent dat zij gedurende die tijd een tijdelijke verblijfstitel hadden. Desalniettemin is vervolgens deze aanvraag ongegrond verklaard en heeft de Raad deze beslissing bevestigd. Nu reeds

herhaaldelijk is gesteld dat verzoekster als Bulgaarse een effectief verblijfsrecht heeft verkregen, heeft zij geen belang meer bij het aanvechten van de motieven die betrekking hebben op haar ziekte in het kader van de thans bestreden beslissing. Het risico op de onderbreking van de medische behandeling stelt zich hoe dan ook niet meer. Het is bovendien, zoals *supra* reeds gesteld, feitelijk onjuist dat er in de eerste bestreden beslissing met geen woord zou gerept zijn over de ziekte van verzoekster.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, noch van de formele motiveringsplicht kan worden aangenomen.

Bij de uiteenzetting van de schending van artikel 8 van het EVRM gaan verzoekers opnieuw in op de ziekte van verzoekster, het feit dat de kinderen naar school gaan en de arbeidsovereenkomst die aan verzoeker is beloofd. De Raad heeft deze elementen reeds *supra* besproken in het licht van het redelijkheidsbeginsel en meent dat bijgevolg afdoende blijkt dat ook in het licht van artikel 8 van het EVRM op redelijke wijze een belangenafweging is doorgevoerd. Waar verzoekers nog bijkomend de sociale relaties onderstrepen en dan vooral van D.T. die als puber naar België is gekomen en ondertussen reeds 5 jaar lang school heeft gelopen en ook het recht op onderwijs opnieuw wordt benadrukt, heeft de gemachtigde *in casu* op redelijke wijze gemotiveerd dat de elementen van integratie, zoals het verblijf in België sedert 2009 betrekking heeft op de gegrondheid van de procedure. Aangaande het aspect van het onderwijs werd *supra* eveneens reeds gesteld dat verzoekers hebben nagelaten aan te tonen dat hun zoon T.D. zijn opleiding niet kan verder zetten in het herkomstland en werd het actueel belang van dit argument in vraag getrokken nu er ondertussen meer dan twee jaar zijn verstreken sedert de betekening van de bestreden beslissing zodanig dat kan verondersteld worden dat de studies thans zijn afgerond. Ook is er geen sprake van het risico dat T.D. zal moeten aanschouwen dat zijn moeder terug aftakelt met invloed op zijn studies omwille van het verblijfsrecht van verzoekster.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet, noch kan de Raad vaststellen dat de gemachtigde zou zijn uitgegaan van verkeerde feitelijke gegevens die op het ogenblik van de bestreden beslissing bekend waren of dat hij die incorrect of onredelijk heeft beoordeeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt evenmin.

Nu geen verdedigbare grief is aangetoond in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, is ook een schending van artikel 13 van het EVRM niet aannemelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 28 van het Internationaal verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna verkort het Kinderrechtenverdrag) heeft de gemachtigde gemotiveerd dat de thans bestreden beslissing niet inhoudt dat de kinderen worden gedwongen hun schoolbezoek stop te zetten en dat niet is aangetoond dat het verder zetten van het onderwijs in Macedonië onmogelijk is, bovendien heeft de gemachtigde aangestipt dat Macedonië eveneens het Kinderrechtenverdrag heeft ondertekend. Verzoekers betwisten niet dat zij hun onderwijs in Macedonië kunnen verder zetten doch menen met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State dat het niet is vereist dat men aangepast onderwijs zou moeten nodig hebben alvorens het als een buitengewone omstandigheid kan worden aangenomen en dat het voor een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel volstaat dat men studies moet verder zetten in een ander land dan het land waar men goed geïntegreerd is. De Raad stelt vast dat verzoekers hierbij verwijzen naar een oud arrest van de Raad van State en er ondertussen talrijke arresten zijn van de Raad van State die stellen dat het hebben van schoolgaande kinderen op zich geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Een schending van artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag blijkt niet.

Waar verzoekers in de aanhef nog de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel hebben opgeworpen, lieten zij na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel van behoorlijk bestuur schendt, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring tegen de tweede bestreden beslissing, met name het inreisverbod gericht aan verzoekster, is zonder voorwerp. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de derde en vierde bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van verzoekers.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES